

omdat zij al het geld hadden verbrijkt, dat zij konden krijgen. De voorzitter van den gemeenteraad zeide: het is „niet Britsch“ voor armenzorg om even goed jegens de werkloozen te zijn als de raad van Poplar (een deel van Londen).

„Daar heb ik iets van gehoord.“
Dus gij erkent, dat de werkloozen slechter af zijn dan zij waren en dat hun toestand steeds slechter wordt, nietwaar kameraad?

„Ik moet wel, want het blijkt duidelijk.“
En hoe staat het met de werkende arbeiders? Wordt hun toestand beter, kameraad?

„Nee.“
Is er een beroep, waarin de loonen niet dalen?

„Nee.“
Heb je gehoord van de ellende onder de mijnwerkers van Zuid-Wales?

„Ja.“
Weet je, dat de kleine handelaars en de lagere middenstand in zaken alle klagen over slechte tijden, kameraad?

„Ja.“
Welnu, ben je het er niet over eens, dat we op het doode punt gekomen zijn?

„Ik zie niet in, hoe er verandering in te brengen. Gij zegt, het is te wijten aan de vele parasieten. Dat kan ik begrijpen; maar indien wij de industrieën moesten nationaliseeren, zouden we dan geen officieele parasieten hebben, die groote salarissen krijgen? En zou de roode bureaucratie in het regeeringsdepartement niet even verspillend en kostbaar zijn als de dividenden van aandeelhouders? Zouden de arbeiders niet evenveel dure parasieten moeten onderhouden, indien alle industrieën werden gedreven als het postkantoor?“

„Misschien wel, kameraad.“
„Maar dat is toch socialisme; ik dacht dat je je socialist noemde?“

„Dat is geen socialisme.“
„Ik dacht, socialisme betekende, dat er slechts één ondernemer zou zijn — de staat of de Gemeente — en dat wij allemaal ons loon daarvan zouden krijgen.“

Onder het socialisme zult ge helemaal geen loon ontvangen kameraad.

„Hoe zullen we dan leven? Zullen we allemaal op onze bankrekening trekken in plaats van te werken?“

Zou je dat graag willen?
„Dat zou ik meenen!“

We zouden allen van honger omkomen.
„Wel, ik veronderstel dat ook; maar hoe zouden wij aan geld komen als we geen loon hadden?“

We zouden geen geld krijgen.
„Hoe moesten we dan leven?“

Eet je geld?
„Nee.“

„Waarom het dan niet zonder geld gedaan?“
„Wat bedoel je?“

„Ik bedoel, dat we het helemaal zonder geld zouden doen. We zouden werken om te produceeren voor alle menschen, precies zooals je vrouw het eten kookt en het huis schoon houdt voor het heele gezin, en zooals het goed zou worden geproduceerd, zou zouden we het allemaal gebruiken, zoo als wij het noodig hadden.“

„Zou er genoeg zijn om rond te komen?“
„Waarom zijn er nu zooveel zonder werk, kameraad?“

„Omdat de ondernemers geen markt kunnen vinden voor hun waren.“

„Is dat geen bewijs voor je, dat we genoeg zouden hebben om rond te komen, indien we besloten om voldoende voor allen te produceeren?“

„Het ziet er wel naar uit, maar 't schijnt zoo'n koddig denkbeeld, zoo zot door zijn nieuwheid. Ik benal op heel wat socialistische vergaderingen geweest, maar hoorde nooit iets dergelijks.“

„Was je het eens met het socialisme, dat je op die vergaderingen hoorde verklaren, kameraad?“

„Ik kan niet zeggen, dat ik het ooit nauwkeurig hoorde verklaren, maar ik had altijd het idee, dat al; de industrieën werden geleid gelijk het postkantoor, dat er een heele hoop „geganne!“ zou zijn, zooals men het in de Vereenigde Staten uitdrukt, menschen die hun zakken volstoppen op onze kosten.“

„Als we het geld opruimden, zouden ze dat niet kunnen doen.“

„Hoe bedoel je dat?“
Zij konden geen voedsel en kleeren in groote hoeveelheden ophoopen, zooals zij geld bijeenschrapen.

„Waarom niet?“
„Omdat de overigen hun geen pakhuizen voor dat doel zouden verschaffen. Bovendien, wanneer zij zooveel kleeren konden krijgen als zij wenschen te dragen en zooveel voedsel als zij verlangden te eten, waarom zouden zij deze dingen dan bijeenschrapen?“

„Maar is het geen nieuw idee?“
„Nee, het is oud. Het communisme bestond voor het kapitalisme.“

„Maar de andere socialisten zeggen niet hetgeen gij zegt — ik bedoel de Marxisten — nietwaar?“

„Marx zeide het wel.“

„Dat heb ik nooit gehoord.“
„Heb je ooit iets gelezen, dat hij geschreven heeft?“
„Nee, maar zeg me, waar het te vinden is.“
„Je zult het vinden, kameraad, in de critiek op het Program van Gotha.“
(Worker's Dreadnought) Het Zoeklicht.

Zielsverwanten of aan de vruchten kent men den boom.

Het volgende is uit een beschouwing van een verslaggever: eener groot-kapitalistische courant (N.R.Crt.) over een gemeenteraadszitting te Rotterdam:

„Met den heer van Ravesteijn mag men betrouwen, dat nog steeds geen uitvoering is gegeven aan het raadsbesluit, om het Heugouwerplein als sportterrein aan te leggen. Zijn daar geen geestelijke belangen bij betrokken? Onder de kerkelijken wordt dit nog maar al te dikwijls met godsdienstige belangen vereenzelvigd, waarbuiten dan in politiek niets dan materiele drijfveeren schijnen te bestaan, ook bij de liberalen. De heer Kuyk ziet liever een mooi stadplein ontstaan. Maar wat moet de halfvolwassen jeugd hier dan den heelen Zondag doen? In de kroegen zitten of doelloos rondhangen, zich vergapen aan een apachenstrik in een bioscoop? Zich verdringen, om in het zwarte koolasch van de Veemarkt een balletje te trappen of uit baloorigheid de plantsoenen vernielen? Kan ook de geestelijke volkskracht er niet mede gebaat zijn, wanneer men terwille van de sport het rooken of drinken matigt of aflegt?“

Vanwaar zou deze zielsverwantschap tusschen de bourgeois kladschrijver en den „communisist“ v. Ravesteijn toch wel komen? Uit hetzelfde verlangen, om de proletarier met brood en spelen koest te houden? Welneen kameraden, het is louter een gevolg van de buitengewone Marxistische scholing, die Dr. v. Ravesteijn den parlementarissen en hun bladschrijvers in de vier afgelopen jaren van revolutionair parlementarisme en de gansche Nederlandsche bourgeoisie is van top tot teen gerevolueerd. Dit moet althans tot haar eer gezegd worden: dat zij leergieriger en bevattelijker is voor de theorieën van v. Ravesteijn dan de proleten. Die trekken nog altijd maar niet de konsekwenties.

En waarom zou ook hier geen „eenheidsfront“ zin en betekenis hebben? Konsekwent is, dat het eenheidsfront van Stinnes tot Lenin gevolgd wordt door een dito front van Philips tot Wijnkoop.

Maar gehoord zij hij, die er kwaad van denkt.

(Int. Presse Korresp. No. 108).

Ingezonden.

Waarde Redactie!

Naar aanleiding van de vraag, gesteld aan de redactie van „Alarm“ in de K.A. No. 13, in het artikel „De Anarchisten en wij“, waarom godsdienst, begrippen en vormen geen eeuwigheid voor zich hebben, zag ondergeteekende gaarne, afgezien daarvan of „Alarm“ ze beantwoordt of niet, deze vragen ook behandeld in de K.A.

Met groeten,
Rotterdam, 16 Juni 1922.

Het antwoord op de vraag, die wij aan de redactie van „Alarm“ stelden was reeds lang gegeven. Echter niet door de bewuste redactie, die er misschien een beetje mee in haar maag zit, maar door onze p. g. Gorter in zijn brochure „Het Historisch Materialisme“ (zie pag. 84 tot 105 van deze brochure.) Het zou van onze geringe ruimte werkelijk te veel gevraagd zijn, indien wij n. Gorter nog eens moesten aantoonen, waarom de godsdienst verdwijnt. Bovendien, beter dan G. het gedaan heeft zouden wij het toch niet kunnen doen.

Mocht er echter voor de lezers van onze krant in de bedoelde brochure iets niet duidelijk zijn, dan zijn we graag bereid, het zooveel mogelijk te verklaren.

Redactie.

Zooeven bij ons verschenen:

DE ORGANISATIE VOOR DEN KLASSENSTRIJD
door H. GORTER.

verkorte inhoud: 1. De bedrijfsorganisatie. 2. De Komm. politieke partij. 3. Eenheid v. d. Algem. Arb. Bond en de Komm. Partij.

PRIJS 12½ CENT. PER POST 15 CENT.

Bestellen bij:
P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum.

Vorstelijke Praal.

Jawel, daar komen zij — Edelen, en zoons van edelen, patenthouders, Zij, die het monopolie hebben, rentmeesters Van poovre landerijen, op wier magere schapen Het profeteerend kraaienvolkje zit.

Daar is het praalziek volk, dat meikt de weezen uit, Daar is de hoogmoed, die 't eenzaam harte breekt, Dit zijn de lilies, van Salomo's beroemdheid, Die werken niet, noch spinnen zij, tenzij 't wetten zijn om d'arme sloebers in te vangen.

Ziet daar den weldoervoede, welke hem, die krijgt Het vrekkelig aardsche loon, tenauwernood Het tiende deel om van te leven laat, totdat hij kruipet Terug naar aarde's koude berst. Hier is gezondheid Gevolgd door ziekte, heerlijkheid door schande, Overdaad door hongersnood, weelde door armelijk gebrek,

En Engeland's zonde door Engeland's Bestrafing.

Een troep van kreupelen, bedelaars en magere uitge-worpenen

Die wagen zich een dag uit kelders, lage hutten en rotte holen, om de moraal van heden te demonstreeren, d'ellende achterhoede van de aangekleede optocht

SHELLEY.

ANNO 1922. Orde heerscht in Duitschland.

Te Wilhelmshaven is Zaterdag 21 Mei 1922 het nieuwe schip van Stinnes, de „Cari Legien“ van stapel geloopt. President Ebert en Stinnes hebben daarbij redevoeringen gehouden over de buitengewone verdiensten van Legien als arbeiderleider.

President Ebert zeide o.m. dat Legien in Duitschland's zwaarsten tijd met al zijn kracht heeft gestreefd naar arbeidsgemeenschap tusschen werklieden en ondernemers, teneinde het Deutsche economische leven te redden, en dat reeds op 15 November 1918 de toenmalige regeeringen en raad van volkscommissarissen die arbeidsgemeenschap in officieel vorm konden publiceren, mag in hoofdzaak hem als verdienste worden aangerekend.

Stinnes, de industrie-koning en eigenlijke heerscher in Duitschland, herinnerde er aan, dat het Legien's bijzondere verdienste is geweest, na den nederlaag van 1918 te hebben gezorgd, dat Duitschland niet de prooi is geworden van een gelijksortigen bolsjewistischen wantoestand als in Rusland, welke in Duitschland nog veel ontzettender afmetingen zou hebben aangenomen dan in den landbouwstaat Rusland.

Naar de barbaarsheid.

De officieele gegevens voor Tsjecho-Slowakije' met 't Roode Kruis in Tsjecho-Slowakije geeft aan, dat van de 13 miljoen inwoners jaarlijks 50.010 sterven aan tuberculose. Dr. Prochaska, de voornaamste minister van gezondheid publiceert, dat in 1921 in Praag 26% van de kinderen in 't eerste levensjaar stierven door gebrek aan melk en slechte woningtoestanden. ('t laatste oorlogsjaar 12%). Ministerie voor gezondheid geeft voor Praag 10.000 prostitutie's op.

(Int. Presse Korresp. No. 108).

Ingezonden.

Waarde Redactie!

Naar aanleiding van de vraag, gesteld aan de redactie van „Alarm“ in de K.A. No. 13, in het artikel „De Anarchisten en wij“, waarom godsdienst, begrippen en vormen geen eeuwigheid voor zich hebben, zag ondergeteekende gaarne, afgezien daarvan of „Alarm“ ze beantwoordt of niet, deze vragen ook behandeld in de K.A.

Met groeten,
Rotterdam, 16 Juni 1922.

Het antwoord op de vraag, die wij aan de redactie van „Alarm“ stelden was reeds lang gegeven. Echter niet door de bewuste redactie, die er misschien een beetje mee in haar maag zit, maar door onze p. g. Gorter in zijn brochure „Het Historisch Materialisme“ (zie pag. 84 tot 105 van deze brochure.) Het zou van onze geringe ruimte werkelijk te veel gevraagd zijn, indien wij n. Gorter nog eens moesten aantoonen, waarom de godsdienst verdwijnt. Bovendien, beter dan G. het gedaan heeft zouden wij het toch niet kunnen doen.

Mocht er echter voor de lezers van onze krant in de bedoelde brochure iets niet duidelijk zijn, dan zijn we graag bereid, het zooveel mogelijk te verklaren.

Redactie.

Onze Brochures.

Het Communistisch Manifest 20 Cts.
De Grondslagen van het Communisme 25 „
Het Historisch Materialisme 40 „
Klassemorale 10 „
Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie 35 „
De Wereldrevolutie 25 „
Staat en Revolutie, door N. Lenin 40 „
Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij 25 „
De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties) 20 „
De organisatie voor 'den klassenstrijd van het Proletariaat 12½ „
De Sowjet-Regering en de 3e Internationale of slaaptouw der Intern. bourgeoisie 20 „
Open brief aan Lenin 25 „
Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum.
Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts. hooger.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE 14 DAGEN.
REDACTIE: Ooszeedijk 352a - Rotterdam
ADMINISTRATIE: Transvaalkade 106bis Amsterdam
Abonnementsprijs f1.50 per halfjaar.
Losse Nummers . . . 5 Cent

Iedere halfheid is verraad.

Toen wij de K.A.P.N. stichtten, hebben wij ons niet ontevinsd, dat wij schier bovenmensche ijke kracht zouden behoeven, om ons staande te houden.

Werkende te midden van een door en door reformistische en apatische arbeidersklasse, moesten wij komen met beginselen, waarvan de arbeiders nog nimmer gehoord hadden.

Tegen de leiders moesten wij vechten, de almachtigen.

Tegen de vakverenigingen, die massa-graven der arbeidersbeweging.

Tegen het parlement, hetwelk nog zoo'n voorname rol speelt in de ideologie der arbeiders in dit land, „de bakemat der vrijheid“, waar de democratie ware orgien viert.

Wij kenden de moeilijkheden en hebben ze niet onderschat.

Toch gingen wij vol moed aan het werk.

Wij, als historisch-materialisten, wisten immers, dat de tijd met ons was.

Dat, door de veranderingen in de productieverhoudingen, de arbeiders noodwendig tot onze inzichten moesten komen.

Dit zou niet daadlijk gaan. Niet ongestraft leven de arbeiders hier 4 eeuwen onder het kapitalisme. Van geslacht op geslacht is de denkwijze der kapitalisten meer de hunne geworden.

Dat vooral moesten wij bedenken. Zwaar zou de strijd om de hersens der arbeiders, met het kapitalisme en zijn aanhang, zijn.

Onze taak kon in de eerstkomende periode slechts zijn: Verheldering brengen bij de misleide en bedrogen arbeiders.

Wij begonnen aan die taak. Ieder op zijne wijze. Er werden vergaderingen belegd, geschriften verspreid, gedebatteerd, in het bedrijf en op de straat werd de propaganda van man tot man gevoerd.

En nu, na nog geen jaar, kunnen wij reeds zien, dat het uitgesproode zaad begint te kiemen.

Zeker, het is hier en daar een enkel teer sprietje op den reuzenakker.

Maar er is belofte van goeden oogst.

Worstelende tegen reuzentegenstand heeft onze Gideonsbende het reeds thans zoover gebracht, dat men onze principes kent in de arbeidersbeweging, dat men erover spreekt, dat men ze vreest.

Want vreezen doen ze ons, allen die leven ten koste van de schrale beurzen van het proletariaat.

En zij moeten zich met ons bezighouden. Dood-zwijgen, dat zoo gaarne gewild werd, gaat niet.

Er moet met die vervloekte kappers afgerekend worden.

De wijze waarop men dit tracht te doen is bekend: lasteren, hitsen, schelden.

Principe stellen tegenover principe, daarvan is bij de tegenstanders geen sprake.

Wat is de reden, kameraden, dat wij na een korte spanne tijds, reeds op zulke resultaten kunnen bogen.

Dit: dat wij steeds ons beginsel zoo zuiver mogelijk propageerden, dat wij onomwonden, zonder naar links of rechts te zien, onze ideeën onder de arbeiders brachten. Ziet, dat moest vertrouwen wekken.

Daar waren nu proletariërs, die niet met smoesjes en vleierij en draaijerijen bij de arbeiders kwamen, maar die eerlijk en open zeiden, waar het op stond, en hunne daden waren in volkomen overeenstemming met de beginselen, welke zij beleden.

Nog kent men niet genoeg deze beginselen, nog is de tijd niet daar dat de proletariërs volkomen kunnen breken met de oude vormen en gedachten.

Maar het gist in de hoofden. En die gisting kan slechts ons met vreugde vervullen.

Een zwaar deel onzer taak: ons een bestaan te veroveren, is achter den rug.

Doch dit is nog maar een begin. Man voor man en vrouw voor vrouw moet overtuigd worden van deze goote waarheid.

Indien gij u niet meester maakt van de macht, zijt gij verloren.

Het kapitalisme is de dood, slecht het communisme is leven.

Partijgenooten, wij kunnen onze taak slechts volbrengen, wanneer wij op den ingeslagen weg blijven voortgaan, d.w.z. wanneer wij, volkomen vrij van alles wat zweemt naar opportunisme, onze ideeën onder de massa brengen.

Opportunisme is reformisme en reformisme is kapitalisme.

De minste afwijking, bewust of onbewust, is halfheid. En halfheid, makkers, is verraad.

Verraad aan het communisme.

Vorraad aan het proletariaat.

Halfheid is goed voor parlementariërs, voor leiders, voor verraders. Ons past slechts de scherpste, klaarste en eerlijkste strijd.

Bant een ieder en alles uit, wat dit niet wil of den ernst van onzen strijd niet inziet.

Thans komt het niet in de eerste plaats aan op het aantal, maar op de hoedanigheid der genooten.

Wanneer wij dit in het oog houden, zullen wij zegelieren.

Stellingen der K.A.I.

(Vervolg.)

De Russische Revolutie.

1. De Russische Revolutie was deels een proletarisch-communistische, deels een boersch-kapitalistische. Voor zoover zij het eerste was wilde zij het burgerlijke privaateigendom opheffen. Voor zoover zij het tweede was, het privaateigendom instellen. Daar echter het proletariaat slechts 8 procent, het boerendom 80 procent der Russische bevolking uitmaakte, was de revolutie een overwegend burgerlijke revolutie.

2. De partijdictatuur der bolsjewiki — of wat hetzelfde is, die van hun leiders — was, in overeenstemming met het grooendeels burgerlijke karakter der revolutie een burgerlijk middel, dat niet tot de dictatuur van het proletariaat, maar slechts tot het bureaucratisme en despotisme voeren kon en reeds de kiem van den uit de revolutie tevoorschijn tredenden burgerlijken staat in zich bergde. Een werkelijk geheel proletarische revolutie zal geen partij- maar een klasse-dictatuur oprichten.

3. De verdeling van den grond onder de boeren was burgerlijk en schiep het fundament voor den kapitalistischen staat.

4. De onderdrukking van de zelfstandigheid en het zelfdoen van het proletariaat en zijner organisaties, van zijn vakverenigingen enz., was burgerlijk en bereidde ook den bodem voor van het Russische kapitalisme.

5. Alleen het opheffen van het privaateigendom in de industrie, het transport, den handel, was proletarisch. Daar de boeren echter het kapitalisme wilden en aan het proletariaat geen macht werd gegeven om de industrie, den handel en het transport in eigen handen te nemen en te houden, daarom moest, wanneer de wereldrevolutie uitbleef, de proletarische Russische revolutie, het kapitalisme, vallen.

6. In Februari 1921 verheven zich de boeren en het proletariaat tegen de sowjet-regering, en de Russische revolutie en het communisme vielen. Niet het proletariaat, maar de leiders, die de dictatuur in handen hielden' en de partij gingen tot het kapitalisme over. Sinds het voorjaar van 1921 is Rusland een kapitalistische Staat, waar alleen door het toeval der historische ontwikkeling mannen, die vroeger kommunisten waren, de macht bezitten.

7. De strijd, dien de bolsjewiki tegen de andere Russische partijen in het binnenland, en buitenland, tegen de sociaalrevolutionairen, de sociaaldemocraten, de kadetten en de monarchisten voeren, is de strijd om de macht en de regering in den kapitalistischen staat Rusland.

8. De strijd, dien de bolsjewistische regering van Rusland tegen de regeeringen der andere kapitalistische staten voert, gaat om de vraag, welk kapitaal, het Russische of het buitenlandse, het grootste, beste aandeel aan de uitbuiting van Rusland en van het Russische proletariaat zal hebben.

9. Om de macht en de regering in den kapitalistischen staat te verkrijgen en te behouden, verbindt de bolsjewistische partij en de Sowjet-Regering zich met de kapitalistische regeeringen van Europa, met het Europeesche kapitalisme in het algemeen.

10. Het Russische proletariaat is in de handen der bolsjewiki slechts een middel geworden om het kapitalisme te vestigen en om de macht en de regering in den burgerlijken staat te verkrijgen en te behouden, zooals het dit in alle landen een middel is in de handen der sociaal-democratische, democratische en reactionaire partijen. De onderwerping en verslaving van het Russische proletariaat is het doel der bolsjewistische partij.

De Derde Internationale.

1. De 3de Internationale is een Russische schepping, een schepping der Russische Communistische Partij. Zij werd geschapen om de Russische revolutie, d.w.z. de deels proletarische, deels burgerlijke revolutie te ondersteunen.

2. Door het dubbele karakter der Russische revolutie, daar de D.I. zowel de proletarische als de burgerlijke revolutie moest steunen, door het tweeslachtige karakter dus ook van haar doel, werd ook de Derde Internationale een deels proletarische, deels kapitalistische organisatie.

3. Voor zoover zij opriep tot de revolutie, tot de ont-eigening der kapitalisten, was zij een proletarische organisatie tot opheffing van het kapitalisme. Voor zoover zij het parlementarisme, de dictatuur der vakverenigingen, de Partij- of leidersdictatuur behield, was zij een burgerlijke organisatie, geschapen om het kapitalisme in stand te houden en op te bouwen.

Want het parlementarisme, de vakverenigingen en de partij- of leidersdictatuur voeren niet naar het Communisme, maar naar de instandhouding van het kapitalisme.

4.

De Derde Internationale was dus van begin af een deels contra-revolutionaire organisatie.

5.

Deze organisatie voerde dan ook in de Europeesche landen niet naar de overwinning, doch naar de nederlaag van het proletariaat.

6.

Toen nu echter sedert het voorjaar 1921 de bolsjewistische partij, die de dictatuur over Rusland handhaafde, naar het kapitalisme overging, dwong zij spoedig de 3e Internationale tot het kapitalisme terug te keeren, en de 3e Internationale werd nu inderdaad van den zomer 1921 af, geheel kapitalistisch en burgerlijk. De revolutie werd opgegeven, slechts naar hervormingen werd gestreefd, de opbouw van het kapitalisme werd haar doel.

7.

Daar het Russische kapitalisme opgebouwd moet worden, en daar dit kapitalisme niet opgebouwd kan worden, zonder het herstel en den opbouw van het Europeesche kapitalisme, werd de D. I. gedwongen de revolutie op te geven en naar het reformisme terug te keeren, d.w.z. zich den opbouw van het kapitalisme ten doel te stellen.

8.

En daarom, om het kapitalisme op te bouwen, verbindt de D. I. zich thans — evenals de Russische, thans kapitalistische bolsjewistische partij zich met de Europeesche kapitalistische regeringen en met het Europeesch kapitaal verbindt, om het Russische kapitalisme op te bouwen — met de Tweede en Twee-en-een-halve Internationale tot den opbouw van het Europeesche kapitaal.

9.

Het doel der 2de en 2½ de en 3de Internationale is dus hetzelfde als dat der kapitalistische staten en regeringen. Het eenheidsfront dezer 3 internationalen is het eenheidsfront met het kapitalisme.

10.

Terwijl het kapitalisme zich in een doodelijke crisis bevindt en nog in het geheel geen uitweg ziet, bieden de Sowjetregering en de Derde Internationale zich aan om het te redden.

11.

Daarom is de D. I., gelijk de Russische bolsjewistische partij, tot een geheel contra-revolutionaire, het proletariaat verradende organisatie geworden. Zij moet met de 2e en 2½ de gelijkgesteld worden.

De Strijd van Nu.

En die spreker verdween zoals de Nacht En weder rad daar op die eerste Reed'naar. En met een stem als een bazuin, als Lente-Wind, die, juichende, blaast over de Aarde, Door goud zonlicht, zoo riep hij klaart'rend uit: „Uw ziel, uw geest, het is uw een'ge kracht. De ziel, 't gevoel, het is de bron der kracht. Het hart, het is de bron van alle kracht. En met uw zielskracht kunt gij, durend den strijd, Ook niets winnen dan uw eigen zielskracht. En door al kracht van geest en van uw lichaam Zult gij dat eene moeten zien te houden, Te vermeerren tot in 't onmeetlijke, Door voortdurenden ongebroken strijd, Zoodat gij eindelijk den strijd om alles, Om de aarde, de zee, de lucht, het licht, Zult moeten strijden met uw kracht alleen Van uw ziel, zonder hulp, zonder macht Van geld of dingen. Met uw ziel alleen. — Men zal u zeggen, dat organisatie Van u allen, van alle uw miljoenen Genoeg zal zijn, dat gij dan wel van zelve

12.

Zooals het proletariaat in alle landen in de handen der sociaal-democratische, der burgerlijke en der reactionaire partijen een middel is, om het kapitalisme in in stand te houden, op te bouwen en over de wereld te verbreiden en dezen partijen en haar leiders de macht en de regeering over te leveren, zoo is tot dit zelfde doel het proletariaat nu ook een middel in de handen der Derde Internationale. Niet de revolutie, niet de bevrijding van het proletariaat, maar de eigen macht in den burgerlijken staat en de slavernij van het proletariaat is haar doel.

Kapitalisme of Communisme in Rusland?

Onze partijgenoot en kunnen het onderstaande tegen de leugenaars en schreeuwers der C.P. gebruiken. Vooropgesteld dient altijd weer, dat de Russen in een land met 8 procent industriële proletariërs en 80 procent boeren in het algemeen niet anders hebben kunnen handelen dan zij deden. Dit mag ons evenwel niet weerhouden, de waarheid te zeggen. En de waarheid is deze:

De Russische revolutie was voor een klein deel een communistiche, voor het grootste deel een boerenrevolutie. Voor zoover zij een communistiche revolutie was, hief zij het privaatrecht (in de steden) op. Voor zoover zij een boerenrevolutie was, richtte zij (op het land) het privaatrecht op en was zij dus een burgerlijke revolutie. De Bolschewieken, als de radikaalste, vastberadenste en best georganiseerde partij, leidden de communistiche en de burgerlijke, revolutie en moesten dus, van het begin af, aan de boeren, aan de privatebezitters van den grond, zeer vele kapitalistische concessies doen.

De maatregelen der Bolschewieken moe'en in twee gedeelten gesplitst worden: die van October 1917 tot Februari 1921 (de opstand in Kroonstad), en die na dezen opstand: de zogenaamde nieuwe koers.

Wij zullen uit beide perioden alle voornaamste maatregelen, die een kapitalistisch karakter hadden, hier opnoemen. Wij zullen zien, dat deze ook in de eerste periode reeds zeer talrijk en belangrijk waren.

De oprichting van boeren-sowjets was reeds in kern kapitalistisch, want het was zeker, dat de boeren tegen het communisme zouden zijn. De verdeling van den grond onder de boeren was burgerlijk, want door deze verdeling werden de boeren, d.w.z. bijna de geheele bevolking van Rusland, kleine bezitters, d.w.z. vijanden van het communisme. De gehele boerenmassa werd hierdoor tot vijand van het socialistische eigendom en de socialistische bebouwing van den grond. Door dit privaatrecht van den grond werd de kloof tusschen de industriële bevolking der steden en de geheele overige bevolking een onoverbrugbare, d.w.z. niet te overbruggen met communistiche middelen. De boycot der steden door de boeren, het niet leveren van levensmiddelen, heeft dit bewezen. De kloof was van het begin af alleen te overbruggen met kapitalistische middelen, d.i. met concessies aan de privatebezitters, de bot an.

Het zelfbeschikkingsrecht der volken, dat de bolschewieken proclameerden en in de „vrijheid" van Finland, Estland, Lijfland, Polen, de Oekraïne en den Kaukasus tot werkelijkheid maakten, was burgerlijk. Dit was ook een concessie aan de boeren. Daarmee maakten de bolschewieken toen reeds den nationalen, den nationalistischen boerenstaat Rusland.

Tot macht komt, zoodra deze macht er is. Maar ik zeg u, dat at hadt gij u allen In organisatie, het zal u niet Helpen, als niet daar binnen u, binnen Die massa's harten, de ziel leeft, die wil De gansche aarde uw vrije bezit, En heel de menscheid als uw volien broeder. Ja ik zeg u, dat zonder deze ziel, D' organisatie zal het middel worden Om u slaven te maken, op nieuw, voor goed — Van de organisatie zelve. Men zal u zeggen, dat de strijd u beter. Zal maken, dat gij in den strijd veredeld Zult worden, en dat die vanzelve u Een ziel zal geven tot de bet're wereld. Maar ik zeg u, dat de strijd voor het kleine, Voor 't bet're loon en voor den korten werktijd En voor een wet, die dit of dat verhindert, Of u een voordeel geeft voor dit of dat, — Met d' organisatie, die daarvoor dient, — Dat die strijd juist een middel kan zijn om Uw ziel te maken tot een gierigaard, Een egoïst en een bekrompen burger. Juist de strijd om het kleine zal uw karakter

Een werkelijk proletarische revolutie zal nooit het zelfbeschikkingsrecht erkennen. Integendeel zij zal de proletariërs van alle naties vereenigen.

De opname der boeren in het roode leger was burgerlijk. Want de boeren zouden zich weldra als vijanden van het communisme toonen, en deden dat reeds dadelijk. Wel zouden zij tegen de contrarevolutie vechten om hun privaatrecht van den grond te verdedigen, maar zoodra dit bezit zeker was, zouden zij zich tegen het communisme keeren.

Dat aan de boeren het stemrecht gegeven werd, was om dezelfde reden een burgerlijke maatregel, die door de macht der boeren, de privatebezitters werd veroorzaakt.

Burgerlijk (en eveneens door de macht der boeren veroorzaakt) was de onderdrukking der zelfstandigheid en het zelf handelen van het proletariaat. De arbeiders en hun organisaties kregen niet de leiding en de controle der industrie, van het vervoer en van den handel.

Burgerlijk kapitalistisch waren het burokratisme en het despotisme van de leiders van den handel, van het vervoer en de industrie. Burgerlijk-kapitalistisch ook de omkoopbaarheid en de omkoopning, die onafschikkelijk zijn van dit burokratisme en despotisme.

Maar in den hoogsten graad boersch, d.w.z. burgerlijk kapitalistisch was van den aanvang af de partijdictatuur der bolschewieken. In deze partij, of wat het zelfde is, in deze leidersdictatuur, ligt de kern der burgerlijke kapitalistische revolutie. Zij is het grootste bewijs, dat de Russische revolutie voor het grootste deel een burgerlijk kapitalistische was. Want zulk een dictatuur is het kenmerk eener burgerlijke revolutie. Want een waarlijk proletarische revolutie kan alleen door een klasse-dictatuur slagen. *)

Dit zijn alle maatregelen uit de eerste periode van de Russische revolutie vóór Februari 1921. Zij toonen reeds voldoende het dubbelzinnig, het burgerlijk karakter dezer revolutie aan. In een volgend artikel zullen wij die uit de tweede periode opsommen, die het proletarisch karakter geheel vernietigen en Rusland maken tot een kapitalistisch slaat.

*) Men leze hierover de brochure van Rosa Luxemburg over de Russische revolutie, die het in dit punt geheel met ons eens is — hoewel zij toen nog niet zag en niet zien kon, dat deze partijdictatuur uit het boersche, burgerlijk karakter der Russische revolutie voortkwam.

De Revolutie in Azië.

De Russische Revolutie leert ons, dat een revolutie in een achterlijk boerenland, met een heel klein percentage van industrieel proletariaat, zelfs al wordt zij door dat proletariaat gemaakt en geleid, noodzakelijk een boersch-burgerlijke, d.w.z. een kapitalistische wordt, en niet tot het Communisme leidt.

Als dat in Rusland het geval is, ho' veel meer moet het dan het geval zijn in de meeste landen van Azië, in Turkastan, in Perzië, in Engelsch- en Nederlandsch Indië, in China enz., waar het proletariaat en de industrie nog veel kleiner zijn dan in Rusland!

De daar ontstaande revoluties zullen, ook wanneer zij door de proletariërs gemaakt en geleid worden, ontslaan in burgerlijke, in kapitalistische.

Dit is geen reden voor het proletariaat om niet aan deze revoluties deel te nemen. Integendeel. Want door deze kapitalistische revoluties krijgt het proletariaat daar eerst zijn kans.

Maar de waarheid moet aan 't proletariaat daar en hier gezegd worden.

Dit aan het adres van Wijnkoop, Malaka, Sneevliet en andere schreeuwers.

Omlaag kunnen halen, en u maken Tot afschuwelijke lage arbeiders. Als met uw ziel, zooda de groote zon, De gansche aarde voortdurend in 't oog houdt Als enig doel voor uw begeerte en Uw strijd. Als gij uw ziel niet maakt tot zon, Die alles, al 't bezit de gansche Natuur Bestraalt, beziet, bestreift, alléén, voortdurend, Dan is uw strijd niets en gij wordt juist slaven Door dezen strijd. — Dat zullen uw vijanden weten. — Ah! gij hebt niets, gij hebt geen macht, geen geld, — Geen wapens, niets. En uw vijanden hebben alles. Zij zullen U afkopen en omkopen met schijn. Gij hebt slechts uw hart. Als dat een edelsteen, Een edelsteen, een licht, een vrucht'bre regen Van licht worden, zult gij winnen. Gij hebt slechts [t gevoel.

Als dat de bron, de spiegel van de waarheid, Uw eigen teestand, en uw eenig doel Wordt, zuiv're ongedeerde waarheidsbron. Dan zult gij winnen, anders wint gij nooit. — (Fragment uit „Pan").

De Russische en Aziatische Revoluties in verband met de West-Europeesche.

Uit al het bovenstaande kan de arbeider zien, van welk ontzaglijk gewicht de taktiek der K.A.P. voor de Wereldrevolutie is. Want de Russische en Aziatische Revolutie, die, zooals wij aangetoond hebben, en door de Russische ervaring bewezen wordt, noodzakelijk worden tot kapitalistische revoluties, die het kapitalisme stichten, kunnen alleen geerd worden en tenslotte looch tot Communisme leiden, als de West-Europeesche slaagt. Want deze zou dan zulk een macht hebben, dat zij aan het Russisch en Aziatisch proletariaat stem, machines, kapitaal enz. gaf, vooral natuurlijk als het West-Europeesche proletariaat weer door het Noord-Amerikaansche gesteund werd. De Russische en Aziatische revolutie hangt van de West-Europeesche af. *) En nu is dit het eigenaardige, dat de taktiek der derde Internationale en van Rusland, de taktiek der partijdictatuur, de vakvereniging, het eenheidsfront, de West-Europeesche revolutie niet bevorderen, maar leiden tot opbouw, van het kapitaal. Alleen de taktiek der K. A. P. en K. A. I. voert tot de West-Europeesche revolutie.

En dus ook zij alleen tot de zegepraal van het Proletariaat en van het Kommunisme in Rusland en Azië. De taktiek der K. A. P. en der K. A. I. is de basis en de voorwaarde der Wereld-Revolutie.

*) Veel meer dan de West-Europeesche van de Aziatische. Want bij een onafhankelijk kapitalistisch Azië zou een kapitalistisch Europa ten slotte toch welvaren. Een onafhankelijk kapitalistisch Rusland en Azië zouden den kapitalistischen bloei van Europa ten slotte niet verkleinen, maar vergrooten.

Het Proces tegen de Sociaal-Revolutionairen.

Nu de Bolschewieken Rusland door den vrijen handel, de concessies aan vreedm kapitalisten en de erkenning van het privaatrecht ook in de industrie, en door zoovele andere maatregelen, die wij in 't volgend nummer zullen opsommen, Rusland kapitalistisch maken, nu vreezen zij natuurlijk, dat er andere kapitalistische partijen zullen opkomen, die hun de regeering uit de hand zullen nemen, en die, inplaats van hen, op eene, voor het proletariaat misschien nog nadeeliger wijze, het kapitalisme zullen invoeren. Dat zou in Rusland alleen een kleinburgerlijke, kleinboersche partij kunnen zijn, zooals de sociaal-revolutionairen waren. Om deze nu schrik aan te jagen en te maken, dat het invoeren van het kapitalisme in Rusland in de handen blijft van hen, d. i. de proletarische partij, da'voor dient het proces tegen en de waarschijnlijke veroordeeling der Sociaal-Revolutionairen.

Het onderscheid tusschen de Bolschewieken en de Sociaal-Revolutionairen.

De Bolschewieken hebben vroeger, in hun eerste periode, de dan toch ten deele communistiche-proletarische revolutie gemaakt, de Sociaal-Revolutionairen haar verraden.

Wij moeten evenwel niet vergeten, dat de Bolschewieken nu, in hun tweede periode, doen wat de Sociaal-Revolutionairen toen deden: een verbond sluiten met de kapitalisten en liet kapitalisme weer oprichten.

Of de Bolschewieken nu, nu zij dit doen, de ware menschen zijn om de Sociaal-Revolutionairen te dooden, mag betwijfeld worden.

De Nieuwe Koers.

't Is met die nieuwe koers een eigenaardig ding: Want schoon het hoogst gezag bij kris en kras Beweert: „wij varen steeds nog links," — Toch komt de Internationale vloot Bij elke reis op rechtse kust terecht. Is dit een spelving van de grillige natuur? Een plaatsverwisseling van Oost en West? Of zou er hapering zijn aan ons compas? Het moet wel zijn, bij ons ligt niet de schuld, Want pauslijke onfeilbaarheid heerscht niet alleen in Room, Het muziek volk, dat aan de kinderziekte lijdt, Komt staag, en zelfs op het admiraalschip, in vorzet; En 't wil maar zeids naar links. Wat nood! Wij varen vast, de roede vaan in top, En met een staal gezicht de havens van den vijand in, Om die te bombardeeren? Neen,

De handel is dezelfde strijd met ander wapentuij. Hier deser'ert het linksch gebroed, het loopt de gaten uit,

Tesamen met het leger van spionnen, dat Zich heimlijk in de vloot genesied had — Om elders op dezelfde kust als K.a.p.ers te verschijnen Wat nood! Men boort ze in den grond: De Otsowisten, de linksche communisten, die niets wisten,

En die maar gisten, dat w' ons niet vergewisten Van 't dreigende gevaar. Schipper! Ho! Hoe waait de wind? Oost! Zoo waait mijn jas, maar voor de rest, En voor de K.A.P.ers waait te west.

Uit Hengelo.

De verkiezingszwendel is weer achter den rug. Ook hier werd de eene vergadering na de andere gehouden. De Vrijheidsbond, S.D.A.P., C.P. Antirevolutionairen. (Dat laatste zijn ze allemaal). Er werd ons van alles belofd; en de arbeiders slikten het wel. Op de vergadering van den Vrijheidsbond en van de C.P. werd door ons gedebatteerd. Voor de eerste sprak Henri ter Hal. Als er één demagoog is, dan is het deze pijs wel. Toen we hem wezen op het demagogische van de frases „bezuiniging en vrijheid" en er op wezen, dat de Storken, de Van Heeks, etc. de vrijheid alleen voor zich zelve wilden en de bezuiniging uit de botten der arbeiders, kwam zijn heele speech pas in het juiste licht te staan. We wezen er op, dat Stork met 1 Febr. nog pas de loonen had verlaagd, omdat de zaak anders niet meer draaien kon, maar (naar het gerucht gaat) op denzelfden dag twee luxe auto's voor 40000 gulden kocht.

Op de vergadering van de S.D.A.P. sprak mijnheer Holtrop, een en al voorstander van de vakorganisatie. We zaten, zoo zei hij, in het moeras, en dat was de schuld van de arbeiders. Van onze zijde werd er toer in het debat op gewezen, dat wij al 23 jaar in de vakvereniging hadden gezeten en tot de overtuiging waren gekomen, dat deze had afgedaan. Dat daarvoor in de plaats moest komen: de Revolutionaire Bedrijfsorganisatie. De schuld ligt niet bij de arbeiders alleen, maar vooral bij de leiders der vakbonden, zoodat die van de onafhankelijkheid als de modernen. Alle hebben het zelfdoer der arbeiders tot leuze, doch in de praktijk willen zij de zaak voor ons opknappen.

Aan dit debat namen ook deel, Hasenkamp voor de C.P. en de heer Pino Post voor de V.D. Holtrop was het natuurlijk niet met ons eens, maar in tegenstelling tot Ter Hal bleef hij toch zakelijk.

Zondag 2 Juli was hier een gewestelijke meeting onder de leuze „Nooit meer oorlog," die boven verwachting is geslaagd. Toen we hier ons anti-verkiezingsmanifest verspreidden: viel het ons op, dat een paar zich revolutionair noemenden en anarchisten het weigerden aan te nemen met een „dank u." Een van hen beweerde al 2 jaren terug in de Fed. van Metaalbewerker dat we ons van het P.A.S. moesten afscheiden om de persoon van schrijver dezes. Deze „Revolutionair" en nog enkele anderen, die de kost met handel verdienen, zijn nog groter reformisten dan de S.D.A.P.ers of C.P.ers hier.

Intusschen heeft ons manifest loch zijn werk gedaan, daar verschillende arbeiders hier ons voorbeeld hebben gevolgd en niet hebben gestemd, althans zoo dat hun stembijzet ongeldig was.

Binnenkort hopen we over de zogenaamde revolutionairen hier nog eens wat nader te berichten.

De Correspondent.

Kameraden in Hengelo!

Abonneert u op ons orgaan bij: J. Weegink, Krabbenboschweg 4, Hengelo.

Het Bakkes der Democratie.

De door alle partijen met veel tam-tam gevoerde verkiezingscampagne is uitgelopen op een grap van Madam Historie. Met ijzere consequentie zijn de van God gegeven leiders der „mannenbroeders" en der „geliefde zusters" door de geschiedenis zelf voor de taak gesteld om hun „program" uit te voeren. Maar de overwinning, waarvan ze zichtbaar geschrokken zijn, werd niet bevochten zonder de negatieve actie der antiparlementariërs. Zeven maal honderd-duizend, een vijfde deel der „staatsburgers," hebben — zoo niet direct dan toch indirect — door hun non-activiteit als stemmers bijgedragen tot het slagen van het plan Gods. Juich! volk van Nederland, want gij hebt weer een parlement, dat een willig werktuig zal zijn in de handen van uwen Heer. En de heidene van uiterst linksch heeft hij (hoe onoorgrondelijk zijn zijne wegen) uitgekozen als werktuig tot de heerlijkheid zijner uitverkorenen.

Maar hoort naar het nuchtere geluid van de „revolutionaire parlementariërs!" „Wie niet stemt is een ezel! Hier is Tan Malakka, die uit Indië moest vluchten. Dus stemt op Wijnkoop! Arme Tan Malakka, gij waart te goed voor het onrूपte zootje. Keer terug naar de plaats vanwaar gij gekomen zijt! En de droom van Pieter Jelles de Onvoorzichtige? Eer zijn droom in waarheid brak, werden hij en zijn Filistijnen met de ezelskinnebakken van het Algemeen Kiesrecht verslagen.

Voorwaar, ik zeg u, in het laatst van de dagen, zult gij vrienden gezichten zien.

Ook in Engeland.

Ook in Engeland, het klassieke land der vakverenigingen, wint de strijd tegen deze reactionaire organisaties veld. Dit blijkt uit een bericht in het Engesche blad „The Socialist":

Algemeene Arbeidersbond — een lijnstok.

„Harry Gosling sprak op een massavergadering van diverse transportarbeiders in de M' Lellon Galleries, te Glasgow. En om de waarheid te zeggen, de idee van den Algemeenen Arbeidersbond werd goed gepropageerd; want het is tegenwoordig aan de orde van den dag, heel geschikt om applaus te krijgen. Bij het debat ging het levendig toe. En geen wonder. Gij had de redevoeringen moeten hooren! De uit-de-vakbewegings-strategie werd zorgvuldig uitgelegd, maar vond geen instemming bij de hoorders, want zij schenen er hun buik van vol te hebben."

We zouden zoo zeggen, de geschiedenis herhaalt zich, als het niet zoo benaam was. „The Socialist", die met de derde Internationale coquetteert en theoretisch op Marxistisch standpunt staat, stelt zich praktisch op het standpunt van de vroegere bestrijders van het socialisme, die beweerden dat de arbeiders er al hun buik van vol hadden. Toen dat anders uitkwam, werden het de bolschewieken, waar ze hun buik van vol hadden en nu deze schrik uitgewerkt heeft, zal de K. A. P. en de A. A. B. aan de beurt komen.

Marxist willen zijn en het inderdaad zijn is twee.

De Kommunistische politieke partij

Bij onze propaganda ontmoeten we herhaaldelijk tegenstanders met 't paroof: „Weg met alle partijen". In verband hiermee brengen we een stukje uit:

De Organisatie voor den klassenstrijd

door H. GORTER.

We bevelen de geheele brochure ter lezing aan.

Is een politieke partij voor het proletariaat noodig, om de macht te veroveren?

Deze vraag moeten wij met de uiterste zorgvuldigheid onderzoeken. Want evenals van de beantwoording der vraag: Welke organisatie kan de groote meerderheid van het proletariaat tot bewuste strijders maken, zoo hangt ook van het antwoord op deze vraag de geheele revolutie af.

En ook deze moeten wij, willen wij de waarheid vinden, slechts in verband met de klassen- en productieverhoudingen beantwoorden. Slechts op dezen grondslag, riep door subjectieve gevoelens, sympathieën en antipathieën (zooals de anarchisten, syndicalisten en huns gelijken) en zelfs niet door nabootsing der Russische revolutie (zooals de Russen en de Derde Internationale) vinden wij haar.

Hier echter moeten wij niet zooals bij de eerste vraag, in de eerste plaats op de macht en de concentratie van het bankkapitaal, van het imperialisme, van de burgerlijke klassen letten, maar op de omstandigheden van het proletariaat zelf. Want bij de vraag of de in de bedrijfsorganisaties georganiseerde massa van het proletariaat zonder meer de revolutie tot stand kan brengen, wordt over de kwaliteit van het proletariaat zelf geoordeeld.

Is de toestand, de klasse-toestand van het proletariaat, van het meerendeel ervan, zoo, dat de organisatie naar bedrijven, in industriële bonden en in een algemeen bond voldoende is om de ontwikkeling van zijn kommunistisch inzicht, zijn bevrijding, de revolutie en de overwinning te bereiken?

De revolutionaire arbeider legde zich deze vraag voor! Hij stelde zich de klasse-verhoudingen van het proletariaat voor oogen, die hij uit zijn onmiddellijke omgeving kent. Hij denkt aan de opvoeding, de huisvesting, de voeding, aan het leven van den arbeider. Het is zeker, dat iedere arbeider, als hij dit objectief, zonder vooroordeel doet, antwoorden zal: Neen, de bedrijfsorganisatie is niet voldoende om het meerendeel

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE 14 DAGEN.

Stukken voor de Redactie tijdschrift Transvaalstr. 125 huis Amsterdam ADMINISTRATIE: Transvaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementsprijs f 1.50 per halfjaar. Losse Nummers . . 5 Cent

De historische betekenis van de waardevermindering van de Mark.

We ontleenen aan de „Arb. Zeitung“ uit Essen 't volgende: De Duitse klein-burgers begrijpen de wereld niet meer. Of ze ook nog zoo dikwijls de koppen bij mekaar steken en diepzinnige nationaal-economische referaten over de stabilisatie van hun Mark houden. Oom Dollar uit Amerika neemt er niet de minste nota van, maar klimt met Amerikaanse snelheid steeds hooger en hooger op de valutasladders. Alle „welensappelijke“ autoriteiten worden opgeroepen, om dit raadsel te verklaren, maar niemand weet, wat het te betekenen heeft.

De burgerlijke staatsieden houden conferentie op conferentie, om dit probleem op te lossen. Zij meenen de dollar te kunnen schuiven, maar in 't volgend oogenblik worden zij door de dollar geschouder, en al hun „oplossingen“ omvergeworpen. Kleinburgers, professoren en staatsieden staan radeloos voor de recordtabel der dollarsprongen en schudden de hoofden omdat ze niet weten, waar het heen voert. Zij begrijpen niet, dat de stijging van de dollarkoers en 't dalen van de Mark niet slechts een in de tegenwoordige toestand van het kapitalisme wortelende oorzaak maar vooral ook een diepe historische betekenis heeft.

Beide, de onmiddellijke oorzaak zoowel als de diepe historische zin, zijn ten nauwste verbonden met de concentratiewet van het kapitalisme. Dat betekent, met die ontwikkelings-tendenz, die gaandeweg de klein-kapitalisten door de groot-kapitalisten laat verdwijnen. Zoals bij de afzonderlijke kapitalisten in ieder land deze ontwikkelings-tendenz sterker wordt, zoo ontplooft zij haar werking ook in 't raam van 't heele wereld-kapitalisme, doordat zij de kleine staten steeds meer afhankelijk maakt van de groote staten en ten slotte hun zelfstandigheid volkomen doet verliezen. De onmiddellijke oorzaak en de diepe historische zin der waardevermindering van de Mark is daarom alleen uit deze gezichtshoek te begrijpen.

De ineenstorting der Duitse valuta laat zich verklaren uit de verlichting der Duitse regering van tijd tot tijd sommen voor schadevergoeding in Dollars aan de bourgeoisie der overwinnde staten te betalen, en uit de daaruit voortvloeiende noodzaak op de beurs Dollars te kopen. Hoe groot de vraag, hoe groot de prijs.

Met behulp van deze schadevergoeding koopt de bourgeoisie der overwinnde landen zich dan de productiemiddelen in Duitsland, en wel systematisch de ene fabriek na de andere, de ene onderneming na de andere. Hoe lager de Mark valt, hoe goedkoper voor de buitenlandse bourgeoisie de productiemiddelen in Duitsland te koop zijn, des te hooger in Duitse munt stijgen natuurlijk dan ook de koersen van de aandeelen der Duitse fabrieken op de beurs.

De ineenstorting van de Mark komt voor de Duitse bourgeoisie en haar winstbelangen in zoo verre gelegen, dat zij daardoor in staat gesteld wordt, goedkoper voor het buitenland te produceren en te leveren als dit buitenland zelf. Anderzijds echter veroorzaakt het dalen der Duitse valuta haar zooveel grootere kosten bij 't inkoop van het voor haar productie benodigde ruw materiaal in 't buitenland. De allgrootste voordeelen uit de „zenuwachtigheid“ van de Duitse Mark trekken ongestoord die industrieën in Duitsland, die onafhankelijk zijn van 't inkoop van ruw materiaal in 't buitenland, of die internationale concerns, wier omvang hen in staat stelt, het ruw materiaal in 't buitenland zelf te produceren, dan in Duitsland tot afgewerkt product te vervoeren en het dan als zodanig weer in 't buitenland terug te brengen. Daar vandaan komt het, dat pogingen tot aaneensluiting van kapitalistische ondernemingen in de laatste tijd vooral in deze richting opgemerkt worden.

Brede kringen der internationale bourgeoisie zijn dus sterk geïnteresseerd bij een zeer lage stand van de Duitse Mark. En de buitenlandse bourgeoisie heeft even goed als Hugo Stinnes haar goede reden, als zij streven wederkeerig ruw materiaal en eindartikel-industrie-ondernemingen in het buitenland eventueel in Duitsland in wilde, letterlijk van uur tot uur stijgende haasse, op te kopen.

Door de veranderingen in de economische en politieke grondslag van Duitsland, die door de wassende aankoop van Duitse ondernemingen door de buitenlandse bourgeoisie automatisch te voorschijn geroepen worden, begint ook zijn muntstandaard, zijn valuta gaandeweg zijn karakter als financieel vertegenwoordiger van een nationaal-zelfstandige staat te verliezen. Hoe grootere omvang deze „Ueberfremdung“, deze „vervreemding“, de uitverkoop van Duitsland door het buitenlandse kapitaal aanneemt, hoe meer het economische leven en de staat in Duitsland als een nationaal-zelfstandige, in zich gesloten eenheid, ontworde wordt. En des te lager natuurlijk de stand der Duitse valuta en des te geringer — historisch gezien — de noodzakelijkheid van een eigen Duitse muntvoet, d.w.z. der Duitse Mark, omdat voor de bourgeoisie in het rijk van haar privaatzit het gebruik van één enkel betalingsmiddel van een en dezelfde muntstandaard gemakkelijker en goedkoper is.

De onverbiddelijke expansiedrang van het kapitalisme dwong de jonge Duitse bourgeoisie in de Nieuwjaarsnacht van 1833 tot de eerste beslissende stap op de weg tot 't opbouwen van hare nationale eenheid, alle tariefmuren binnen het Duitse rijk te verbreken. En eenige tientallen jaren later tot de tweede stap, een gemeenschappelijk betalingsmiddel, de Mark, in de plaats te stellen van de Taler, Kreuzer, Heller, Groschen enz. van de vele kleine staten. Heden — na honderd jaren — vernietigt de intussen groot geworden wereld-bourgeoisie reeds groote nationale grenzen, opdat de kapitalistische handel de vrije baan over de heele aarde krijgt.

In het ontwikkelingsproces der opbouw van de nationale eenheid in Duitsland overwon de machtigste der nationale klein-staten, Pruisen, niet 't minst daardoor, dat het de toegang tot de open zee en daarmee de deur der kapitalistische wereldhandel bezat. Zijn Mark werd officieel betalingsmiddel in heel Duitsland. Wie weet, of later niet eenmaal de sterkste van de kapitalistische groepen der wereld, de Amerikaanse bourgeoisie, haar boven alles beminde Dollar tot alleszinnigmakende god van deze aarde verheffen zal.

In Weenen wordt voor een deel de kroon in den handel reeds in 't geheel niet meer in betaling genomen. En de Duitse zwaar-industrie geeft er de voorkeur aan exportzaken van Duitsland naar 't buitenland alleen nog in dollars af te sluiten en te verrekenen. In dezelfde richting als het scheppen van een internationale valuta liggen de zich wederkeerig bijna overstortende talrijke pogingen van burgerlijke professoren, om een nieuwe theorie der internationale valuta als het recept tot verwezenlijking van de hemel op aarde aaneen te lijnen, om met dit patent-genesmiddel de wereld in een handomdraai gezond te maken („de wereld — dat ben ik“). Dat is voor alles het betekenisvolle, intussen verwerkelijkt voorstel van de financiële commissie van de volkerenbond, tot „gezondmaken“ van Oostenrijk, om het uitsluitende recht tot uitgifte van papiergeld, aan een door hem zelf opgerichte en geleide bank in Weenen over te dragen.

Dit voorstel heeft in de onlangs o. gerichte bijeenkomst van Oostenrijk zijn verwezenlijking gevonden. Volgens de statuten dezer bank hebben in de plaats van de staat, 7 Weensche groot-banken het monopolie tot uitgifte van 't Oostenrijksche papiergeld.

Daarbij bevinden zich de grootste van 7 Weensche bankinstellingen zoo stevig in de macht van het Engelsch-Fransche kapitaal, dat dit reeds voor een jaar in staat was, de hoofkantoren van de vroeger zelfstandige Anglo-Bank en de Länder-bank uit Weenen resp. naar Londen en Parijs te verplaatsen.

Deze ontwikkeling kan noch de Duitse noch de Oostenrijksche bourgeoisie remmen of verhoeden. Zij kan alleen afgebroken worden door de proletarische revolutie in Duitsland en Oostenrijk.

Als het Duitse en Oostenrijksche proletariaat zich niet nog te rechten tijd tot deze daad opmaakt, dan zal de „uitverkoop van Duitsland en Oostenrijk“ voortgezet worden, en wel tot volledige ontzuiming. Dan zal de Mark ontworteld zijn en tot de uiterste grens tot op 't nulpunt moeten zinken. Want de tendenz en laatste noodzakelijkheid voor het wereldkapitaal is het vastleggen van een gelijke munteenheid van de heele wereld. Zoals voor nauwelijks een half honderd jaren in het Duitsland de kleine staten al de Kreuzer, Taler, Heller, Groschen en Zilvergroschen sterven moesten, opdat de Duitse bourgeoisie haar winst zooveel gemakkelijker verrekenen kon, zoo ligt het in de ontwikkelingslijn van het wereldkapitalisme na de oorlog, ook de Mark, de Frank, de Roebel, te vernietigen en voor hen een eenheids-geld te fabriceren, als getuigenis, dat voortaan de uitbuiting van het proletariaat over de heele wereld gelijk „geregeld“ is.

Het proletariaat der heele wereld staat voor een zware, moeilijke toekomst, waaruit slechts één redding mogelijk is: de proletarische wereldrevolutie. Het Duitse proletariaat staat in de strijd tegen de wereld-bourgeoisie op de meest vooruitgeschoven post. Het moet de eerste en beslissende slag leveren. Niet zijde aan zijde met de Duitse bourgeoisie, neen, allereerst moet het deze verpletteren, terwijl het zich door de verovering van het staatsapparaat in 't bezit stelt der productiemiddelen in Duitsland! Dan zullen de valuta-zorgen vanzelf een einde nemen.

Het proletariaat der heele wereld staat voor een zware, moeilijke toekomst, waaruit slechts één redding mogelijk is: de proletarische wereldrevolutie. Het Duitse proletariaat staat in de strijd tegen de wereld-bourgeoisie op de meest vooruitgeschoven post. Het moet de eerste en beslissende slag leveren. Niet zijde aan zijde met de Duitse bourgeoisie, neen, allereerst moet het deze verpletteren, terwijl het zich door de verovering van het staatsapparaat in 't bezit stelt der productiemiddelen in Duitsland! Dan zullen de valuta-zorgen vanzelf een einde nemen.

Het proletariaat der heele wereld staat voor een zware, moeilijke toekomst, waaruit slechts één redding mogelijk is: de proletarische wereldrevolutie. Het Duitse proletariaat staat in de strijd tegen de wereld-bourgeoisie op de meest vooruitgeschoven post. Het moet de eerste en beslissende slag leveren. Niet zijde aan zijde met de Duitse bourgeoisie, neen, allereerst moet het deze verpletteren, terwijl het zich door de verovering van het staatsapparaat in 't bezit stelt der productiemiddelen in Duitsland! Dan zullen de valuta-zorgen vanzelf een einde nemen.

De Londensche Conferentie.

De steeds verder voortschrijdende ineenstorting van Duitsland maakt het Duitsland onmogelijk de vereischte miljarden op tijd aan de overwinnde landen te verstrekken. Zoo werd het noodzakelijk, dat de wijze heeren weer eens een conferentie belegden, om nu over een uitstel van betaling voor Duitsland te praten. De economische en financiële constellatie van de Europesche Staten is echter van dien aard, dat men reeds van te voren 't resultaat kon voorspellen. D.w.z. nul op 't rekwest.

De Fransche en Italiaansche financiën gelijken op een haar op de Duitse. Vooral de Fransche. Frankrijk heeft niet alleen vele miljoenen te betalen aan Engeland, maar nog meer aan Amerika. Zoodat het op 't oogeblik een tekort van 90 miljard franc heeft. Frankrijk kan geen cent missen. 't Is zelfs zoo, „dat het uiterst twijfelachtig schijnt, of het Frankrijk gelukken zal, zonder zeer zware belastingen zijn begrooting binnen afzienbaren tijd in evenwicht te brengen, zelfs al mocht de schadeloosstelling in volle omvang binnen komen, waaraan eigenlijk niemand meer geloof“ (Hbl 20 Aug.) Dit klemt te meer, waar de inkomsten ver beneden de raming blijven. De opbrengsten uit belastingen in monopolies worden iedere maand minder. De opbrengst over de eerste 7 maanden bleef 852 miljoen franc beneden de raming.

Duitsland gelooft nu door een moratorium en een groote buitenlandse leening zijn kapitaalcracht weer te kunnen fundeeren. Maar zijn grootste tegenstander Frankrijk kan geen ogenblik wachten.

De eischen, die Frankrijk in Londen stelde voor 't inwilligen van een moratorium waren daarom zodanig, dat het zeker wist, dat Engeland ze nooit zou toestaan. Van deze eischen noemen we:

- 1. Kontrolé van de Rijksbank.
2. Kontrolé in- en uitvoer.
3. Kontrolé deviezenhandel in Duitsland.
4. Extra belasting op de Ruhrkolon.
5. Kontrolé over de inkomsten uit Staatsmijnen en bosschen.
6. Deelname aan de Duitse industrie door verhooging van 't aandeelkapitaal met 26%.

Wat betekenen deze eischen? Klaar en duidelijk heeft Poincaré het gezegd: Wij willen de ruïne ontgaan. Frankrijk moet zijn kosten van herstel terugkrijgen, opdat het niet ineen zal storten. Wij zijn aan het einde van onze kracht. Dus, de economische en financiële kracht van

Kautsky, Mehring, Bebel, Luxemburg en vele anderen hebben niet vergeefs onder hen geleefd. Nog steeds geldt hierom het woord van Marx: Het Duitse proletariaat is aan een proletarische, een werkelijke proletarische, revolutie het meest toe.

De klassenverhoudingen, de geveldige vlucht van het kapitalisme hebben gedurende de laatste zeventig jaren dit deel van het proletariaat in staat gesteld, zoo ver omhoog te komen. Een ander, grooter deel echter hebben zij teruggehouden. De verdeling in arbeidersbond en partij is dus een natuurlijk gevolg van de productieverhoudingen, van de inwerking van het kapitalisme op het proletariaat, dat daardoor in verschillende lagen verdeeld werd.

Het deel van het proletariaat, dat groote en diepe kennis heeft, te verenigen in een organisatie, deze organisatie te maken tot een grondig begrijpende en revolutionair handelende, haar in dienst te stellen van de revolutie en alléén van de revolutie, van het geheele proletariaat en alléén van het proletariaat, van de bedrijfsorganisatie en van den arbeidersbond — dat is het middel, dat alle genoemde zwakheden van de bedrijfsorganisatie, van het proletariaat, opleeft of verzacht.

En deze organisatie is de kommunistische politieke partij, indien zij de werkelijk revolutionaire kommunistische partij, de goede partij is, indien zij de waarlijk wetenschappelijke, op de klassenverhoudingen van West-Europa en Noord-Amerika berustende, taktiek aanneemt.

Want zij kent de oeconomie en de politiek, nationaal en internationaal, zij is niet opportunistisch, niet individualistisch, niet utopistisch. Zij is revolutionair, niet slechts in het hart, maar ook in het hoofd. Zij kan dus voorgaan met raad en daad. Zij gaat, als zij haar taak goed opvat, daarmede voor.

Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat in een deel van de bedrijfsorganisatie, van den arbeidersbond, niet evenzeer groote kennis en dezelfde goede eigenschappen als in de partij voorhanden zijn. Immers, alle leden der partij zijn ook leden van de bond. Het wil slechts zeggen, dat deze elementen in den bond steeds overstemd kunnen worden door de anderen die nog niet zoo ver zijn als zij. De beste elementen worden in den bond gemakkelijk geïsoleerd en geïntimideerd en hebben daardoor geen kracht. Zij krijgen eerst kracht en vergrooten deze, als zij tezamen georganiseerd zijn. *)

Wie al deze dingen betreffende het proletariaat en de bedrijfsorganisatie ontken, die kent of het proletariaat niet, of de zaak is hem geen ernst. De partij alleen kan „zuiver“ zijn. Door den toestand van het proletariaat als klasse.

Zij alleen kan slechts uit werkelijk-revolutionaire, helder bewuste elementen bestaan.

Zij is de eenige proletarische organisatie, die zoo kan zijn. Door de klassenverhoudingen, waarin het kapitalisme de arbeiders brengt.

En als zij de juiste, op de klassenverhoudingen berustende, taktiek volgt, dan zal zij „zuiver“ blijven.

*) Men heeft voorgesteld, geen partijen te vormen, maar fracties in de bonden. Dit leidt tot den chaos en doemt den bond tot machteloosheid.

Ingezonden.

Aan de Redactie van De Kommunistische Arbeider Oostzeedijk 352 a Rotterdam.

W.M.

De leden onzer lóge namen met bevremding kennis van het commentaar door uwe redactie geleverd op een in uw blad no. 14 van Juni voorkomend artikel „S.D.A.P.sche praktijken“ (eerst laat in ons bezit gekomen).

Naamens de leden moet ik U dan ook mededeelen dat wij niet aannemen dat een dergelijk commentaar de goedkeuring wegdraagt van den redacteur. Dr. H. Gorter en wij veronderstellen dat dit zonder zijn voor-kennis is geplaatst door een of ander redactioneel broeie.

Immers, blood afgaande op een door U ontvangen mededeeling wordt, zonder het stuk in z'n geheel op te nemen, een voorbarig oordeel geveld.

Tot juist begrip dezer zaak verzoeken wij U ons in de gelegenheid te stellen in Uw orgaan de toedracht dezer aangelegenheid uiteen te zetten waaruit U zal kunnen klaar worden dat wanneer twee hetzelfde doen, dit daarom nog niet steeds hetzelfde is.

Omreden men dit niet voldoende in het oog heeft gehouden mogen wij concluderen dat hier op z'n zachtst genomen een voorbarigheid is ten toon gespreid die niet getuigd van sociaal inzicht.

Dit schrijven verzoeken wij U te publiceren in Uw eerstvolgend nummer en verzoeken U ons daaronder mede te deelen of U aan ons verzoek wilt voldoen

nl. een uiteenzetting onzerzijds op te nemen, waarna wij U deze zullen doen geschieden.

Dankzegging bij voorbaat voor de plaatsing en goeden moed toegewenst in den socialen strijd. Kameraarschappelijk groetend.

Naamens Orde XIV loge den Haag. DE SECRETARIS.

Antwoord van de redactie.

De leden van Loge den Haag van Orde XIV houden het ons ten goede, maar zij moeten begrijpen, dat de K. A. P. d.i. een handjevol revolutionairen proletariërs, waarvan er nog verscheidene werkeloos zijn, met moeite een veertiendaagsch orgaanje uitgeven en dus niet aan andere organisaties zooveel gastvrijheid betoonen kan, waar zij zelf al plaats te kort komt.

Den secretaris willen wij even mededeelen, dat onze p.g. Gorter geen redacteur meer is. Bij ons gaat het nl. zoo, dat om het halfjaar alle functies door anderen worden ingenomen, in dit geval dus door redactioneële broekjes. Ofschoon zij zich al verscheidene jaren in een langen broek op dit ondermaansche bewegen (letterlijk en figuratief) hebben zij nog nooit van Orde XIV gehoord, waarschijnlijk door de geringe luidruchtigheid dezer organisatie. Echter willen zij ons wat meer weten van het doel en de beginselen dezer, blijkbaar betere dan de kapitalistische orde. Zij houden zich daarom aanbevolen voor toezending van gegevens, ook over de betreffende zaak, doch kunnen niet belooft, dat dit alles in ons orgaan wordt opgenomen. Dit hangt geheel en al af van het gewicht en de betekenis der gebeurtenissen.

Uit de Afdelingen.

AMSTERDAM.

De afd. Amsterdam van de K.N.P.N. in h.h. vergadering bijeen op Maandag 17 Juli 1922, besloot de leden E. M. Buijs en P. A. Secrève te roeyeren;

I. M. Buijs omdat hij als werkgever op een voor de arbeidersbeweging ontoelaatbare wijze optrad; P. A. Secrève omdat hij bovengenoemde in zijn houding voorging en ondersteunde wat de afdeling in strijd acht met de eerste begrippen van proletarische solidariteit.

Voor de afd. A'dam K.A.P.N. HET BESTUUR

ROTTERDAM.

Op de voorlaatste h.h. vergadering der afd. Rotterdam had een zeer heftige discussie plaats over het artikel „De zelfbewustzijntwikkeling van het proletariaat“ in No. 16 van ons orgaan. Sommige p.g. noemden het schunnig, wantrouwen zaaiend tegen de geestelijke leiders, anarchistisch, onbegrijpelijk, „Berlijnsch“, etc. Een der Rotterdamse p.g. voelde zich persoonlijk aangevallen door het artikel (!) en stelde voor, de redactie (die naar zijn mening onbekwaam voor haar taak is) door het P.B. te laten interpelleeren en ter verantwoording roepen.

De Rotterdamse redactoren verklaarde zich daarmee accoord. Doch het is zeer de vraag, of het P.B. in deze competent is. De hoogste instantie in deze is het congres; bovendien is er nog een commissie van geschillen.

Er heeft zich reeds een afzonderlijke groep gevormd, die op het standpunt der redactie staat.

Onze Brochures.

- Het Communistisch Manifest 20 Cts.
De Grondslagen van het Communisme 25 „
Het Historisch Materialisme 40 „
Klasseromaal 10 „
Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie 35 „
De Wereldrevolutie 25 „
Staat en Revolutie, door N. Lenin 40 „
Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij 25 „
De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties) 20 „
De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat 12½ „
De Sowjet-Regering en de 3e Internationale op sleepouw der Intern. bourgeoisie. 20 „
Open brief aan Lenin 25 „
Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum.
Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts hooger.